

Ася Сократова

На гръбна дръз

ciela

© Ася Сократова, *автор*

© Дамян Дамянов, *художествено оформление на корицата*

София • 2013

© Сиела Норма АД

ISBN 978-954-28-1294-4

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

Ася Сократова

На грузин
дряз

*Посвещава се на тези, които се молят за нас, а
ние дори не подозираме. Стените на манастира
не са чак толкова дебели и те ни чуват.*

*Посвещава се на онези, от другия бряг – фирми,
офиси, със скромния съвет да не подценяват
никого.*

*Чудовищно е, че зад гърба ни хората говорят
неща, които са абсолютно верни.
Оскар Уайлд*

ПРЕДГОВОР

Моят скромнен житейски опит ме научи, че светът е разполовен, че има добро и зло, че има хора, които се борят за едното и за другото. Има награда и наказание. Загуба и печалба. Дори в самия свят са разположени два свята, или по-точно казано, два бряга. На единия бряг стоят хората, за които часовете се измерват с пари, усмивките с услуги, сълзите с отмъщение. Най-общо, животът им е просто ежедневие.

На другия бряг живеят хора, чийто живот е съзерцание, сливащо се с вечност. Те се опитват да дават светлина. Часовете, които другите измерват с пари, те посвещават на Бог, молят се за останалите, учат се да обичат всички.

Двата бряга съществуват, независимо дали ние искаме това, и на двата бряга живеят хора, създадени по образ и подобие на Бога, движени от стремежи, притежават душа...

Ето защо пиша за посветените, но посвещавам на непосветените. За мен те са онези, които не знаят какво има на другия бряг, за които животът е не дар, а ежедневие. Мъчно ми е за тях, понякога ме ядосват, но не мисля, че трябва да се губи време в оплакване и тъга.

Веднъж, когато вървах по улицата и се огледах, осъзнах, че ние, повечето хора, дори не подозираме колко много добри хора се молят в този момент за нас, за всички, без да ни познават и без да ни виждат. Те ни обичат, защото обичат Бога и в негово име правят всичко, което е добро и полезно за света. Те не ни оскъряват, защото по този начин ще оскъряват Бога. Те създават там, където други са разрушавали.

Аз разбрах какво има на другия бряг. Искате ли да ви покажа?

Събудих се с мисълта, че нещо в живота ми трябва да се промени. Не исках просто смяна на климата, други хора и улици. Има малки и големи промени, малки и големи стъпки. Щастлива съм, че сега, макар и за известно време, живея на две места, съществувам едновременно на двата бряга, успявам да сливам двете реалности.

След като прекарам известно време в работата, където съм подвластна на сметки, неудачни помисли, аз отивам в манастира. Там всичко го намирам такова, каквото е било сутринта. Същите захарнички, същите сестри със същите успокояващи усмивки. Вечната сестра Салвия, която ме преследва с чиниите. Всичко е така, както съм го оставила. Но през това време те, сестрите, които за мен са на онзи, другия бряг, за който ви говорих, са се молили, раздавали са помощи, срещали са се и са обнадеждавали хора.

Аз съм щастлива, че всеки ден мога да съм на двата бряга. Дали не бих могла и да пренасям хората от единия до другия?

Ако мога да превърна живота си в лодка, с която да пренасям хората! И без това всички имат нужда от пътешествия – реални и въображаеми.

Искам да се науча на нова обич, която светът да припознае в мое лице. Отказвам се от назидание и съвети. Не можеш да научиш някого на нещо, ако му се караш. Не можеш просто да му казваш как не бива да бъде. Трябва да се даде пример.

Животът ми в манастира ми даде пример. Чух истории, които си струва да бъдат разказвани и предавани.

МОЛИ

Върнах се от Холандия. За голямо мое съжаление. И трябваше да си потърся работа в България. В София. Откъдето всъщност съм.

Не исках бързо да си намеря работа, имах нужда от малко време да помисля. За мои си неща. Но не би. Това, че знаех холандски, веднага ми даде шанса да си намеря работа. Обадиха ми се от белгийска компания, по-точно фламандска, която беше изнесла дейността си в България, за по-евтино.

Не беше кол център и все пак всички стоят със слушалки на главите. Беше help desk. Това означава, че клиенти могат да ти се обаждат по всяко време и да те питат нещо. А, да, също и пишат писма. Първото ми впечатление от колегите е добро. Изглеждат интелигентни, млади, добре облечени и разпалено обясняват нещо. Всичко се случва в една огромна зала, като хале, като половината говори на френски, другата на холандски. Точно като в Белгия. Засега съм на обучение и само слушам. Но, о, боже, след две седмици и аз ще трябва да бърборя също толкова разпалено. Добре, че ще работя само почасово. В пиковите часове цялата зала жужи като кошер.

Още отсега ме боли главата. Излизам от залата и имам нужда да се разходя няколко часа из центъра, за да се успокоя, и чак тогава да се прибера.

Отивам обикновено до едно място, където продават пица на парче, с четири вида сирена. Аз не ям месо. Не мога да понасям миризмата. Като малка майка и татко ме караха, аз си запушвах носа и така преглъщах. Като станах на 10 години, казах – край! Повече не можете да ме накарате да ям месо. Не обичам и яйца. Хемоглобинът ми е много нисък. Прави-

ли са ми изследвания и ми казаха, че съм натоварвала сърцето, че то работело за двама и ако така съм я карала, щяла съм да умра на 40 години. Сега съм на 30 и не ми пука. Няма да ям месо. Това е.

Макар че съм отраснала в центъра на София, не понасям живота в България. Това не е страната за мен. Съжалявам. Бях 4 години в Холандия и виждам разликата. Само чакам да минат няколко месеца и пак изчезвам.

Май е време да се прибирам вкъщи. Сега родителите ми живеят в Княжево. Взех си пицата, изядох си я. Видях няколко хубави едноцветни блузки на витрината на един магазин. Но сега не ми се влиза да пробвам. Утре.

Взех трамвая и право вкъщи.

Включих си компютъра, както винаги. Да проверя пощата и други работи. Видях, че той е на линия. Дали ще ми пише нещо днес? Едва ли. И аз няма да му пиша. На този самовлюбен Нарцис.

Той има 1200 приятели на личния си профил и 600 на служебния и си мисли, че има много приятели. Раздава визитката си на де когото види, те после му изпращат покани за приятелство и той ги приема, без изобщо да се сеща кои са. После пуска разни снимки, пише постове и след това сигурно брои колко души са му натиснали „харесвам“ или са написали коментар.

Как можах да се влюбя в него? Той е толкова различен от мен. Два свята. Говорили сме си на английски, макар и двамата да сме чужденци.

В началото си мислех, че ме гледа по-особено. Всъщност не разбирам много от погледи, особено от мъжки погледи. Какво искат от мен? Със сигурност не искат чувства, флирт, думи, внимание, споделяне, любов.

Може би искат просто секс. Мъжете са толкова първични и прозрачни, и елементарни.

Искам да изтрия този човек от съзнанието си. Както веднъж изтрих единия му профил.

Аз му писах нещо на чата, на личния му профил, той ми отговори на служебния и аз си казах „Така ли? Добре“, и го изтрих. Пък и не ми харесваше снимката, която си беше сложил. Опитваше се да гледа изкусително като Дон Жуан. Смущаваше ме много. Пък и ми беше омръзнало да чета безбройните му постове. Пренаситих се от информацията, която даваше. „Сега отлитам за Гърция.“ „Сега за Прага.“ „Скоро ще се върна.“ Тук-там е имаше и някоя мъдра мисъл.

Много важно – отлитай!

Върхът беше, когато пусна тема: Каква прическа да си направя, някакви идеи, да се подстрижа или не. Нещо в този дух беше.

Първия път като го прочетох, просто се изумих. Падна ми в очите. На кого му пука, за бога, дали ще се подстриже, или не.

За мое учудване тогава негови фенки започнаха да пускат коментар след коментар. Явно хората наистина си нямат работа. Предложения от сорта – не се подстригвай, така ти е добре, идва зима, през подстрижи се гола глава, изруси се и така нататък. Едва се удържах тогава да не напиша нещо суперхапливо. Но се удържах. Колко е елементарен, не може да ми бъде равен в интелектуално отношение. Изобщо.

Защо още продължава да ме вълнува в мислите ми?

Днес, слава Богу, нямаше никакъв пост от него. Какво облекчение. Затова изключвам компютъра и си лягам. Утре съм на новата работа. Трябва да се наспя, за да не ме боли глава.

Придърпвам завивката си, представям си, че тя ме прегръща, и заспивам.

РАДОСТ

Върнах се на старата работа след две години майчинство. Въпреки лошите спомени, които имах, се върнах. Явно ми е по-удобно. Пък и една стара колежка, моя много добра приятелка, ме убеди да се върна. Каза ми, че колегите са много готини, че проектът е нов, фирмата е сваятна, известна компания за електричество и газ в Белгия, заплатата не е лоша. Приятелката ми ми каза, че тя ще води обучението и че ще мога да работя почасово, а по-нататък ще мога да пиша писма на клиенти от вкъщи. Идеално ме устройваше.

Имам дъщеричка на две години, която ще тръгва на ясла, а все още не се е отделяла от мен. Много ми е мъчно. Засега за лятото с мъжа ми измислихме някакви страшни схеми кой ще я гледа. Половината ден той, после на обяд се връщам аз, той грабва колело и отива на работа. Това за четири седмици. После следващите три седмици щеше да дойде майка ми, след това свекърва ми. И най-накрая на помощ трябваше да дойде яслата. После установих, че яслата изобщо не е помощ.

Искам да се върна две години назад и да ви опиша каква беше тогава фирмата. Не че държа да се връщам в това минало, но все пак трябва да добиете някаква представа.

Тогава работехме по други проекти, в кол център. Шефовете бяха същите белгийци-фламандци, двойка съпрузи, много красиви мъж и жена, особено жената. Много фина, изящна, любезна, слаба, винаги красиво облечена. Всички я гледаха с възхищение. И аз я бях издигнала на пиедестал.

В началото набираха хора с френски, защото в България няма толкова хора с холандски. След това

ни предложиха 3-месечно обучение и ни даваха заплата. Изобщо – приказка. Ние им бяхме много благодарни. След 3-месечното обучение започнахме да работим с клиентите на холандски.

Познанията ни бяха ограничени, но и си имахме скрипт, готов текст, предлагаме на нищо неподозиращите белгийци разни намаления на телефонни разговори, почистване на комините им, дори замразени храни. Изобщо каквото дойдеше. Разполагаме с аргументи, написани на листче пред нас, възможни въпроси от тяхна страна и възможни отговори от наша. Съвсем не нещо сложно.

Аз много се зарадвах на възможността да уча холандски, беше наистина забавно и приятно.

Години по-късно разбрах, че нашите шефове са ни обучавали, вземайки пари от някакъв фонд от холандското посолство. Т.е. те са вземали пари за обучението на всеки един от нас, а ние сме се радвали, че ни дават скромната заплата от 400 лева на месец.

Лошото беше, че който не се справяше добре с уговарянето на горките белгийци по телефона, отпаднаше от системата, т.е. биваше уволнен. Видях много такива хора за 2 години и половина.

Аз имах късмет, защото имам хубав глас, който звучи наивно, говорех езика добре и наистина вярвах, че им предлагам нещо добро. После разбрах, естествено, колко много съм се заблуждавала.

След това в хелп деска разбираш колко много недоволни клиенти има фирмата и как всъщност етичното винаги излиза по-скъпо.

Поне се научих на дисциплина на работното място. Трябва да отиваш по-рано на работа, 10 минути преди започване трябва да се логнеш, т.е. да включиш компютъра, програмите и в 9.00 започваш. Ако искаш да пиеш кафе, трябва да дойдеш по-рано. Не можеш също

да се храниш на работното място, нито да говориш по телефона или да ставаш да се разхождаш. Повечето колеги това ги притесняваше. Можеше само да отидеш до тоалетната, и то да не е много често, да не се бавиш много, защото ще ти направят забележка. Трябваше просто да си седиш на мястото и да говориш с клиентите, и да правиш определен брой срещи на ден.

Имаше няколко floor managers, те обикаляха постоянно по редиците и следяха дали не си говорим твърде много със съседчето. Ако искаш да питаш нещо, не ставаш от стола, а вдигаш ръка и чакаш някой супервайзър да дойде до теб. Те следяха също и да не се образуват опашки пред женската тоалетна, естествено, да не звънят GSM-те. Веднъж един GSM имаше нещастieto да звънне. Супервайзърът дойде веднага и каза на притежателя на телефона, че „ако звънне още веднъж, телефонът излита през прозореца, а той през вратата“.

Какво ли не съм видяла от онова време и какво ли не съм чула, но тогава онова положение ми изнасяше. Имах нужда да мисля за мои си неща, докато разговарях с клиенти по телефона. Просто включваш на автопилот, а същевременно си някъде другаде. Когато излизахме в почивка, трябваше да прибираме столовете навътре към бюрата. Правеха забележка, ако не правехме това.

Но ние, българите, сме свикнали на всякакъв вид робство, а капитализмът май се оказва по-страшен от комунизма.

ГАС

Аз съм холандец в България. Намерих си работа тук, в една белгийска фирма. Защо дойдох тук ли? Ами в Холандия ми стана прекалено скучно, всичко е прекалено подредено, ясно. Искях малко екзотика. Пък и имах българска приятелка. Казвам имах, защото тя един ден просто си тръгна, без да даде обяснение. Взе дори някои от моите вещи. После един месец не можех да спя както трябва. Все още ми липсва.

За щастие в България има толкова красиви жени. Направо невероятно! И ме сложиха да седна на едно място близо до вратата, откъдето минават всички, влизат и излизат. Така се наслаждавам на всички красиви жени в офиса.

Относно работата – трябва да си говоря с белгийци. Нищо работа. Само че те са толкова обстоятелствени. И имат такъв смешен акцент.

Някои колеги българи веднага разбраха, че вземам два пъти повече от тях. Аз какво да направя? Те трябва да се опитат да променят правилата.

Запознах се и с други колеги холандци и белгийци. Не са лоши. Мога да си говоря с тях. Но те не са ми интересни. По са ми интересни българските колеги, по-точно българките.

Направи ми впечатление една намусена супервайзърка. С много лош холандски. Но пък доста нахакана. Очевидно обича да командва. Кели някоя си. Сложила си е снимката на баба Яга на бюрото. Май се гордее с тази прилика. Пред бюрото ѝ се тълпят колеги с въпроси и тя очевидно се изнервя все повече и повече. Дойде по едно време да ми се представи. Едва я разбрах. И се опита нещо да ме изкомандва. Няма как да стане. Засега ще си замълча.

Опс, станало време за почивка. Много обичам да хапвам сандвичи. Ще отида да си взема един или два.

Правя път на една дама. Тя ме погледна от долу нагоре. Висок съм 2 метра. Мисля, че ѝ харесвам. Да не забравя да питам как се казва. Жалко, че е от франкофонската част на залата. Комуникацията може да се затрудни.

ОЛАВ

И аз съм холандец от Холандия. Нищо че единият ми дядо е поляк. Женен съм за българка. Работя в белгийска фирма. Тук ми харесва. Вземам добри пари за българските стандарти, работата ми се струва фасулска.

С жена ми си обзавеждаме нов апартамент.

Във фирмата има доста хубави жени. Е, не колкото моята. Но все пак не са за изпускане.

Като ей онази, от две седмици я наблюдавам, а тя чак сега ме забеляза. А, виждам, че излиза в 10-минутна почивка. Хайде и аз ще изпуша една цигара.

Успях да се набутам в асансьора с нея. Тя се прави на недостъпна. Нищо не казва. Да си кажем направо: всички жени могат да бъдат свалени – едни по-лесно, други по-трудно. Но всички.

Трябва да внимавам да не съм навън повече от 10 минути. Мениджмънтът се сърди, ако се нарушават правилата. Я по-добре да стоя пред входа и да гледам тя кога ще се върне.

Дали написах тикет след разговора с онзи белгиец? Те всички са само бла-бла, но трябва да се оставя съобщение в системата след всеки разговор: какво е питал клиентът и ти какво си му казал. Май не написах нищо. Може никой да не забележи.

А, виждам, че тя влиза. Изниквам зад нея и влизам след нея в асансьора. Виждам, че тя ме стрелва с изненадан поглед. Привлякох вниманието ѝ. Разбира, че едва ли е съвпадение, втория път. Обичам да играя на тази игра.

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

